

[Wilhelm.]

Olesens opdeling af salen her i tre grupper i morges var interessant. For det første, sagde han, er der de partier, der ser problemerne, men som intet reelt gør for at løse dem. En overgang kunne man tro, at det var den sædvanlige, venstrefløjens skulle have. Det var det ikke. Hvem var de partier, der ser problemerne, men intet reelt gør for at løse dem? Han fortsatte: Jeg tænker især på fremskridtspartiet. Hvornår har vi set en tilsvarende socialdemokratisk accept af fremskridtspartiets problemstillinger? Det er fremskridtspartiet, der ser problemerne, siger hr. Kjeld Olesen. Det har ikke den rigtige løsning, og det gør ikke rigtig noget for at løse dem, men problemerne, som fremskridtspartiet ser dem, det er vores problemer efter hr. Kjeld Olesens vurdering. Til venstrefløjens – det gider man knap nok kommentere – var der det sædvanlige spark om »gold og ufrugtbar kritik« og »ikke nogen forslag«, og jeg ved ikke hvad. Men jeg synes, det var en interessant nyskabelse at høre fra den socialdemokratiske ordfører denne accept af fremskridtspartiets problemstillinger i den situation, man står i på arbejdsmarkedet, med krisen, med arbejdsløsheden, med den offentlige sektor, med de sociale ydelser, med uddannelsessystemet osv. osv.

Jeg vil på dette punkt gøre en bemærkning om fremskridtspartiets dagsorden. VS har selv tidligere udtrykt sin mistillid til denne regering klart og tydeligt, og der er intet ændret i dette standpunkt. Men vi kan ikke bruge fremskridtspartiets dagsorden og vil stemme imod regeringen, fordi den indeholder et politisk program i sin motivation, som vi som bekendt ikke er enige i.

Hvis jeg skal gå over til noget lidt mere oplyftende, skal jeg berette, som det er blevet bekendt, at det i går lykkedes ved forhandlinger mellem SF, DKP og VS at blive enige om at stille et par forslag i fællesskab for at markere det begrænsede mål af enighed, der findes og allerede er konstateret mellem de tre partier. Fra VS' side erkender vi enighedens begrænsning. Det er ikke uden grund, at vi er tre partier, og vi er ikke tilhængere af, at uenighederne fejes ind under tæppet. I målsætningen såvel som i vurderingen af det nuværende samfund, af staten, af folketingets rolle og muligheder, af fagbevægelsen, af socialdemokratiet, af krisen og af kapitalismen i det hele taget er der fundamentale forskelle mellem os, som

også har haft praktisk betydning for vor stilningtagen til helt konkrete sager herinde, og sådan er det fortsat. Men vi er helhjertet gået ind i bestræbelserne på at udkrystallisere og markere den enighed, der dog findes på nogle ikke helt uvæsentlige områder, og vi går uden forbehold ind for de fællesforslag, det har resulteret i. Det blev ikke helt de samme, som uden vores vidende blev nævnt over for presen for en uges tid siden; forklaringen herpå kan man for vores vedkommende finde i de bemærkninger, vi gjorde, da de pågældende forslag var til første behandling, så det skal jeg ikke kommentere yderligere.

Men resultatet er blevet for det første et forslag om registrering af værdipapirer, oprindelig fremsat af SF, men ændret til et beslutningsforslag.

For det andet et forslag om sikring af mindst 40.000 boliger ved overførelse af restkvoten til almennyttigt byggeri, oprindelig fremsat af VS, men nu knyttet sammen med DKPs forslag om genindførelse af momsrefusion på dette område, det almennyttige byggeri. Jeg finder grund til at anerkende SFs medvirken til det sidste, dette med genindførelsen af momsrefusionen. Det kan ikke være nogen hemmelighed, at vi ved snart utallige lejligheder har pirket og sparket til SF for at få partiet til at lægge afstand fra sin egen medvirken i 1973 til sammen med socialdemokratiet at indføre fuld moms på boligbyggeriet ved at fjerne momsrefusionen. DKP og VS har begge arbejdet for genindførelse af momsrefusionen generelt, fordi vi principielt er modstandere af skat på boliger. Fællesforslaget indfører momsrefusion for det almennyttige byggeris vedkommende.

Denne fællesoptræden med disse forslag – og det skal siges klart – dækker kun en meget begrænset del af det parlamentariske spektrum, som endda, og det skal siges mindst lige så klart, kun er en yderst begrænset del af hele det politiske spektrum.

Samtidig har VS for egen regning fremsat forslag om ekspropriation af rettighederne til råstofferne, herunder olie og gas, i den danske undergrund, ligesom vi har genfremsat de fire energipolitiske beskæftigelsesforslag, som flertallet herinde nægtede at sætte på dagsordenen under augustsamlingen. Sammen med det boligpolitiske forslag, som nu altså er blevet til et fællesforslag, udgør disse forslag om udbygning af den alternative energiforsyning det